

A. 4. *Diverse*

Blýndyj, -a, -e adj. „(animal) blînd, liniştit“. Din rom. *blind*, *blîndă* „id.“ /94, 132/. Der.: *blýndyly* „a scărpina un animal“.

Samýndza s.f. „sămînță, soi“. Din rom. *sămîndză*, V. și /62, 61/. Termenul a fost extras din expresii calchiate: *dóbryj na samýndzu* — *bun de sămînță* (cf. pentru aceasta /80, III, 1359; 65, 27/), (cu sinonimul recent: *dóbryj na prasilu, do prasily* „id.“) și (imprecăție) *propásty* (komus) *sa-mýndza* = *a-i pieri* (cuiva) *sămînța*, în dauna expresiilor proprii: *dóbryj na nasínhi* și (inv.) *na ryká*.

B. *Animale sălbatice, păsări, insecte*¹

Bursúk s.m. „vieuze“ (și în onomastică). Forma huțulă este identică, fonetic, cu rom. *bursúc* „id.“ (alte forme ucr.: *bórsuk*, *borśúk* < tc.). Derivat: (dim.) *bursučók*; *Bursukiv* — toponim.

Gána s.f. „gaie (*Milvus regalis*)”; în /30, I, 346; II, 216/: *gana* și *kaňa* (2) — în graiurile carpatice. Din rom. *gâne* (> *gaie*) /88, 6; 38, 288/.

Gužúl'a s.f. — n. dat insectelor din mai multe specii. Din rom. reg. *gujulie* (și: *gijulie*) „id.“ (/10, 544; 48, II, h. 572, 574, pct. 334/) /88, 7; 76, 84; 38, 285: aici — variantele huțule/.

Huhuréc s.m. „specie de bufniță“. Din rom. *huhurét* „id.“, general în nordul țării (/48, II, h. 532, *Huhurez*/).

Kapúša s.f. „insecta *Melophagus ovinus*“. Din rom. *căpúșă* „id.“ (/65, 21/). V. o discuție mai largă în /94, 152—3/.

Kertýca (mai des, var.: *kertýna*) s.f. „mamiferul *Talpa europaea*“ — la huțuli îndeosebi. Din rom. *cîrțiță* „id.“ /88, 7/².

Pawún s.m. „pasărea *Pavocristatus*“ — cuvînt „exotic“, pasărea nefiindu-le cunoscută direct huțulilor. Din rom. *păun* „id.“.

Vatúj(k)a s.f. „ied de căprioară“. Din rom. *vătúie* /94, 179; 38, 283; 89, 148/. Derivate: (dim.) *vatúci*, *vatúčitko*.

12. *Obiceiuri și credințe păstorești*

Štíma s.f. 1° „ființă imaginară silvestră; arătare; monstru“; 2° „bles-temul pus, de obicei prin uciderea unei femei, pe o comoară“. Din rom. reg. *ștîmă* „id.“ (/10, 1115; 68, 1169; 18, 839/).

Štyngár s.m. (și: *štingár*) 1° „prosop“; 2° „maramă“. Cu sensul 2° cuvîntul se leagă de păstorit, printr-una din destinațiile obiectului³. Din rom. *ștergár* „id.“ cu disimilație pe teren huțul.

¹ Numele de animale de origine românească, foarte numeroase în zoonomastica huțulă locală, în virtutea specificului lor, vor fi prezentate aparte. Din motive de spațiu, nu am inclus aici împrumuturile privind lumea vegetală, deși multe dintre ele sînt legate, neîndoielnic, de domeniul în discuție; cf. /94, 182/.

² În [44, 257] se trimite, însă, direct la bulg. *kárt*, *kártica*.

³ În trecut, cînd venea vremea împreunatului oilor toamna, huțulcele, îmbrobodite cu maramă albe, lungi, înflorate și cu franjuri la capete și avînd ciorapi albi în picioare, mergeau printre oi și le loveau cu aceste maramă, ca și cu desaga ori cu două traiste legate între ele, pentru ca miei fătăți să fie frumoși, cu capete albe și cu *zgară* cît mai mare (socotită ca semn al unui soi superior).